

Kapitola dvacátá osmá

TAJEMSTVÍ ŽIVOTNÍ CESTY

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 627 – 633, 28. kapitola.

Dne 17. května 1988 časně zrána bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„V Evangeliu dle Jana v kapitole 14 ve verších 6 - 7 je psáno:

„Ježíš mu řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne. Kdybyste znali Mne, znali byste i mého Otce. Nyní Ho již znáte, neboť jste Ho viděli.““

A o něco dále je ve verši 9 je řečeno toto:

„...Kdo vidí Mne, vidí Otce.“

V těchto slovech se skrývají určitá důležitá tajemství, jež vyžadují další vysvětlení.

Život každého jedince bez ohledu na to, kde, kdy a v jakých podmínkách žije, může se přirovnat k cestě, po níž se ubírá. Existuje startovní bod, v němž na cestu nastupuje každý jednotlivý jedinec. Tím startovním bodem je chvíle, kdy se zrodí idea toho jedince a kdy se mu přidělí jedinečná sentientní mysl.

Jakmile se vstoupí na cestu, putování začíná. Vstup na tu cestu má vždy určitý účel. Jak si vzpomínáte - každý jedinec před tím, než vstoupí na tu cestu, má možnost svobodné volby ve věci rozhodnutí, zda vskutku si přeje vkročit na tu cestu se zvláštním pověřením a posláním putovat po ní zvláštním způsobem, po zvláštních tratích či stezkách či silnicích či dálnicích, a nebo po nich všech, v různých dobách. A ačkoliv pro každého daného jedince existuje vždy startovací bod, kde a kdy jeho pout' začíná, jeho putování ve skutečnosti nikdy neskončí.

Nicméně jsou v procesu cestování mnohá místa, kde může cestovatel spočinout, získat znovu energii a učinit zčerstva nový výběr, jak a jakou cestou pokračovat ve svém cestování. Ale je tu i relativní konec tohoto cestování uvnitř úseku duchovní kvality, kterou reprezentuje a projevuje každý časový cyklus.

Proces této pouti může být pojat jako individualizovaný projev jedinečného a specifického aspektu Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista, jaký byl vložen do každého jedince podle stupně relevance vůči povaze úrovně duchovnosti reprezentované a manifestované každým běžným časovým cyklem. Záhada této situace je ve faktu, že projevení jakéhokoliv aspektu absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista je možné pouze skrze sentientní entity, které odrážejí tu Přirozenost v relativních podmínkách. Jelikož jde o relativní kondici, každý takový aspekt vydá jen

tolik ze svého obsahu, kolik je relativní rozpoložení schopno unést v každém určitém bodě jedinceva života.

Jiná záhada této situace je v tom, že každý jedinec, jsa relativní, tím, že v sobě nosí ten aspekt a projevuje jeho povahu tím, že je jedinečnou osobností a individualitou, vzmáhá se ve své síle, mohutnosti a schopnosti projevovat někdy v budoucnosti, až se proces tohoto vzmáhání úspěšně zakončí, ještě více, mohutněji a přesněji přirozenost tohoto aspektu ve srovnání s jeho původním Absolutním zdrojem.

Tedy, až se toto zbudování úspěšně ukončí a každý jedinec bude hotov přijmout život, jaký bude charakterizován vyšší úrovní manifestace povahy dotyčného aspektu, pak konec jeho cesty bude co nevidět. V tom bodě tento určitý jedinec dosáhne svého životního cíle a obdrží přiměřenou odměnu za úspěšné vykonání role, jaká mu byla přidělena na tomto úseku životní cesty. V tomto bodě dojde u toho jedince k hluboce tajemnému a mystickému transformativnímu procesu. Z tohoto procesu se tento jedinec vynoří jako naprosto odlišná osoba, jež má velmi málo společného s tou, kterou byl před tím. Došlo u toho jedince k úplné změně v jakosti, obsahu, zjevu i ve všem ostatním. Nikdo, kdo by znal toho jedince během doby jeho putování po cestě životem, by nebyl schopen jej poznat na první pohled.

Důvod pro tuto změnu je ve faktu, že celé jsoucno a bytí toho jedince, jakožto i jeho jedinečná osobnost a individualita, jsou nyní přizpůsobeny k nošení a manifestování odlišné úrovně duchovní reality, obsažené v tom aspektu Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista, který byl vložen do toho jedince a který mu dal jeho jedinečný a specifický život. Musíte chápat, že zde je záhada manifestování něčeho, co je absolutní, v něčem, co je relativní vůči tomu absolutnímu. Jak víte, relativní podmínky nemohou manifestovat nic absolutního v absolutním smyslu, v plnosti jeho absolutní přirozenosti.

A přece - jak si pamatujete - nepřeje si Absolutní stav ve své Absolutní lásce a Moudrosti nic více, než podílet se o svou Absolutní přirozenost s každým v absolutním smyslu. Aby se přiblížila taková možnost, Pán Ježíš Kristus vynalezl způsob, který umožňuje, aby sdílení této přirozenosti nastalo.

Veźměte jeden element toho aspektu. Ten element ve svém původním stavu je vyňat z nejzevnější pozice nejvnitřnější niternosti. Takovýto prvek se může udržet v relativních podmínkách. Dává život každé zvláštní realitě. Zároveň, projevováním nejzevnějšího elementu toho Absolutně nejniternějšího v relativních podmínkách, stává se ta relativní kondice tímto samotným procesem manifestování stále víc mocnější a mocnější, připravujíc se pro přijetí odlišného, více niterného elementu reprezentovaného aspektu, jaký utváří jedincevu jedinečnou přirozenost, danou mu jako dar Absolutní přirozeností Pána Ježíše Krista. Kvalita, obsah a prostředky manifestování tohoto nového elementu se fundamentálně liší od kvality, obsahu a prostředků manifestování jakéhokoliv předešlého prvku. Je to tím, že v Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista nic není duplikováno či nadbytečné.

Jelikož přirozenost každého jedince, jeho způsob života i fyzický zjev se určují kvalitou, obsahem a modalitou imprese a exprese toho elementu - s novou pohotovostí odrážet jinačí, duchovní, více niterný element se ten jedinec docela mění, počínaje od nejniternější úrovně své mysli až k nejzevniternější fyzické formě svého manifestování. Než se tato změna udá a také až se docílí meta předešlého putování životní cesty, existuje přechodná perioda, během které - jak si pamatujete - dochází k osobnímu poslednímu soudu.

V tomto bodě je jedinci položena otázka, zda je ochoten ze své svobodné vůle a volby ujmout se úkolu nosiče a projevovatele odlišného, vyššího elementu životního aspektu, vloženého do něj Pánem Ježíšem Kristem. Souhlasí-li, což se vždy stává (není nic slastnějšího, než činit právě toto - což přináší zážitek, který daleko převyšuje prožitek lidského orgasmu), pak opětně vykročí na životní cestu v odlišném bodě a na jiné úrovni, relevantní pro jeho duchovní stav a uvědomělost, souvztažící s potřebami toho kterého časového cyklu. Každý jednotlivý cyklus času nese a manifestuje kumulativní sumu všech elementů všech aspektů každé sentientní entity. Tato kumulativní suma se stává aproximací Absolutní přirozenosti toho globálního Absolutního aspektu, rozděleného mezi všechny sentientní entity a neseného v každém jednotlivém časovém cyklu.

Jakmile se všechny elementy toho globálního aspektu Přirozenosti Pána Ježíše Krista plně projeví a příslušný časový cyklus ve své globálnosti je hotov k tomu, aby přesáhl sám sebe, končí ten časový cyklus a působí přechodný stav. Životní cíl veškerého časového cyklu se dosáhl a byl splněn. V tomto bodě dochází ke globálnímu poslednímu soudu, během kterého všichni budou tázáni, zda budou chtít ve své povšečnosti, jakož i v partikulární individualitě a lokalitě pokračovat v nesení a projevování jiného, vyššího, duchovně více aproximujícího elementu globálního aspektu Pána Ježíše Krista.

Svojí přirozeností, danou jim Stvořitelem - Pánem Ježíšem Kristem, jsou všechny sentientní entity motivovány pokračovat v tomto procesu aproximace přirozenosti Pána Ježíše Krista, věčně se k ní přibližující blíž a blíž. Proto si vždy zvolí v tom pokračovat. Jakmile volba je vykonána, nový časový cyklus se všemi entitami, úplně a docela změněnými a transformovanými, vejde do svého jsoučna a bytí.

Jednou neobyčejnou záhadou ve vztahu mezi Absolutním stavem Pána Ježíše Krista a relativními sentientními entitami je fakt, že proces života je obrácen. Absolutní stav je Stavem Absolutní niternosti, z níž je proces započat ve směru k zevnějšnosti. To je Absolutním procesem z vnitřku navenek. Avšak u všech jiných, pokud se to týká jenom aproximace Přirozenosti Pána Ježíše Krista, proces začíná od nesení a manifestování venkovně nejzevnějšího elementu té Absolutní niternosti k postupnému pokročení k více a více niternému, to jest k bližší a bližší aproximaci Stavu Absolutní niternosti. Jelikož relativní individua se nikdy nemohou stát absolutními, pokračuje proces na věčnost.

Konec konců absolutní by nebylo absolutním, kdyby bylo vyčerpatelným. Ale každý jedinec může a smí se přibližovat k této Absolutní niternosti. Avšak toto pravidlo je aplikovatelné pouze ve vztahu mezi relativními jedinci a absolutním Pánem Ježíšem Kristem a jenom vůči procesu aproximace. Svou povahou relativní stav není ve svém počátečním stadiu schopen nést a projevovat nic jiného než nejzevnější element té Niternosti. Musí se budovat velmi pozvolna, v relativně malých krůčcích, směrem k postupování od nejzevnějšího postavení k pozici nejvnitřnější. Toto je věčný proces aproximace, jaký se nikdy nemůže ukončit či dokonat.

Pokud se týká každého individua - tím, že je podobou a obrazem svého Stvořitele, odráží jeho život plně Absolutní multiverzální zákon postupu z niternosti směrem k zevnějšnosti. Můžete mít poměr s Pánem Ježíšem Kristem pouze z pozice své vlastní niternosti; ovládáte vlastní život - způsobem pozitivním - vždy z niternosti ve směru k zevnějšnosti. Toto individuální uspořádání se může nazývat paralelním procesem. V tomto procesu se každý jedinec díky své jedinečné přirozenosti ubírá paralelně s

Absolutní přirozeností Pána Ježíše Krista v relativních podmínkách. Tímto paralelním postupováním se navěky zajišťuje přítomnost Pána Ježíše Krista v relativních podmínkách.

Jiný proces, v němž se jedinec pohybuje blíž a blíže k tomu, aby se stal podobným Pánu Ježíši Kristu, se může nazývat procesem aproximace. V tomto procesu se jedinec přibližuje k Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista. Jelikož tato aproximace se koná z pozice „do“ k pozici „od“, to „do“ začíná v nejbližším bodě od Středu - v Absolutní niternosti („Od“) a pohybuje se směrem od zevnějšku toho vnitřního k tomu vnitřnímu.

Filosoficky řečeno, paralelní proces dává popud pro ustanovení subjektivní percepce času. Z té percepce se čas stává objektivizovatelnou realitou v přírodním stupni Stvoření i v přírodním stupni zóny vyšínutí, jakož i znetvořeninou času na planetě Nula. Na druhé straně dává proces aproximace popud k ustanovení subjektivní percepce prostoru. Z této percepce stává se prostor objektivizovatelnou realitou v přírodním stupni Stvoření, zóny vyšínutí i znetvořeninou prostoru na planetě Nula.

Čím méně je někdo v duchovním smyslu ve stavu vlastní niternosti, tím déle trvá, než se naváže vztah s Pánem Ježíšem Kristem, s jinými i se samým sebou. V negativním stavu, který je stavem popření této niternosti, docílit něco duchovního vůbec trvá „věčně“. Naproti tomu, řečeno duchovně, čím větší stupeň zevnějšnosti kdo představuje, tím vzdáleněji se jeví od Pána Ježíše Krista. V negativním stavu, kde se nikdo nepokouší přibližovat se k Přirozenosti Pána Ježíše Krista, ale kde se tato popírá, se každý jeví, jako by vůbec neexistoval nebo jako by byl bilióny a bilióny světelných roků daleko od Pána Ježíše Krista.

Ovšem všechny tyto faktory jsou jenom subjektivními, zdánlivými jevy, protože ve skutečnosti neexistuje žádný opravdový, objektivní čas a prostor. Jak vidíte, je jejich existence určena jednotlivcovým postojem, způsobem myšlení, cítění, stavem a postavením, jaké má a představuje ve vztahu k Pánu Ježíši Kristu. Velkým tajemstvím zde je fakt, že všechny okolnosti, stavy, procesy, časy, vzdálenosti, místa a co všechno tam v celém multivesmíru Stvoření, v zóně vyšínutí a na planetě Nula, jakožto i v životě každé jednotlivé osoby, máte, jsou bez výjimek a výhrad určeny, dějí se a závisí na obecných a specifických ideách, postojích, myšlenkách, pocitech, chování a vědomostech (plurál !), jaké mají všichni dohromady i jako jednotlivé individuum vůči Pánu Ježíši Kristu. To také určuje do největší podrobnosti i to, co se přihodí během vlastní specifické a jedinečné pouti na cestě života.

Je logické usoudit, že tomu je vskutku tak, vezme-li se v úvahu, že Pán Ježíš Kristus je Absolutní niterností, z níž vše ostatní - až na negativní stav - pochází. Negativní stav pochází od těch, kdo popírají, že tomu tak je.

Nuže v spoluvýznamu tohoto velkého tajemství se mají vykládat slova Pána Ježíše Krista, jak byla citována na začátku této kapitoly. Pán Ježíš Kristus, který v té době byl Ježíšem Kristem, věda, že se stane Pánem Ježíšem Kristem, uvedl velmi jasně a zřetelně: „Já jsem cesta, pravda i život.“

Tento výrok potvrzuje několik důležitých faktorů: Životní dráha čili cesta života, po níž se putuje a na níž se má setrávat, je s Pánem Ježíšem Kristem, z Něho/Ní, skrze Ně;/Ni a Jím/Jí. Je zřejmé, že jestliže On/Ona vybudoval tu cestu ze Sebe a Sebou, pak se stává tou cestou samotnou. Jakápak jiná cesta je tu v jsoucnu a bytí ? Cesta popření tohoto faktu ! Taková cesta je cestou negativního stavu a jeho mrtvého

života. Pravda této záležitosti je ve skutečnosti, že neexistuje žádná jiná pravda než ta, že Pán Ježíš Kristus je jediným zdrojem pravého života. Toť Absolutní moudrost Absolutní pravdy.

Jestliže Pán Ježíš Kristus je jediným jedním Bohem Nerozdílným, Nejvyšším, Stvořitelem, Samou Pravdou, pak jaká jiná pravda se nachází ve Jsoucnu a bytí ? Popření této pravdy, vytvářející všechny lži a nepravdy, jsou podstatou negativního stavu, který vehementně popírá tuto pravdu. Protože je to Absolutní pravdou, že pravý život vychází z Pána Ježíše Krista, kdož je Absolutním životem v Sobě a Sám/Sama Sebou, jakýpak jiný život může být ve Jsoucnu a bytí než život Pána Ježíše Krista ? Může někdo žít a být naživu bez Jsoucna a bytí života, to jest, bez Pána Ježíše Krista ? Takový stav je naprosto nemyslitelný. Nuže popření tohoto života vytváří mrtvý život negativního stavu.

Takže jedinou cestou, jedinou pravdou a jediným životem je Pán Ježíš Kristus. V tom je Absolutní duchovní logika. Popírání tohoto nediskutabilního a axiomatického faktu konstituuje podstatu negativního stavu, který je nelogický, iracionální a šílený. Rovná se popření života někým, kdo ten život a vlastní bytí na živu v sobě prožívá. Takové popírání nemá vůbec žádný smysl. Avšak, konec konců, bylo vůbec něco v negativním stavu, co kdy mělo smysl ? Jediným smyslem, který negativní stav má, je jeho úplná nesmyslnost !

„Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.“ V tomto verši má slovo „Otec“ docela jinou konotaci, než jakou má, například, v původní Modlitbě Páně. Zde označuje Absolutní stav Absolutní niternosti Absolutního uvnitř, z něhož všechno ostatní pochází. Nic nemůže být či existovat odděleně od tohoto Absolutního stavu. Kvůli tomuto faktu je slovo „Otec“ užito k označení původního Zdroje veškerého Jsoucna a bytí. V konotaci tohoto slova, tak jak bylo užito Ježíšem Kristem v té době, „Otec“ neznačí mužský rod. Místo toho jeho pravým významem je být jediným Rodičem všech jiných. Slovo „rodičovství“ zahrnuje jak mužskou, tak i ženskou součást čili otcovství i mateřství.

Že nikdo nemůže přijít k Otci čili k Absolutnímu vytvářejícímu zdroji všech a všeho – k Absolutní niternosti, znamená, že z pozice relativních podmínek ve vztahu k absolutnu může se k Otci přistoupit jen a skrze Jeho/Její vnější stupeň, jaký byl vložen do formy lidského těla - masa Ježíše Krista. Toto ve skutečnosti značí, že pouze přes Božské, které bylo učiněno lidským, a přes lidské, učiněné Božským - přes Ježíše Krista se může přistupovat a navazovat poměr z vlastní relativní kondice vůči Absolutnímu stavu Niternosti, z něhož všichni vzešli - Otci. Jelikož nikdo není absolutní, to jest: Nikdo není v Absolutním stavu Niternosti, nikdo se nemůže stýkat s absolutnem ze samotného stavu absolutna. Ježto v tom stavu nejste, nemůžete z toho navazovat poměr. Avšak můžete se přiblížit k tomu stav tím, že přijmete fakt o Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, který za tím účelem vzal na Sebe relativní přirozenost lidského těla - masa. Díky inkorporování toho těla - masa do povšečnosti Absolutní přirozenosti Absolutní niternosti - Otce, je nyní možné, aby se přistupovalo přímo k Pánu Ježíši Kristu z pozice relativnosti skrze pozici toho relativního těla - masa Ježíše Krista. Toto je důvod, proč řekl, že „nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne“. Není jiné cesty pro styk s Absolutním Bohem než skrze Pána Ježíše Krista, kdož se stal povšečností toho Boha a všeho ostatního skrze inkorporaci toho těla masa do Svě Přirozenosti.

Že tomu má být vskutku tak a že Pán Ježíš Kristus se stane Otcem - ježto Otec představuje Nejvnitřnější Jeho/Její Přirozenosti - je zřejmé z následujícího sdělení: „Kdo vidí Mne, vidí Otce“. Není tedy jiného Otce ve Jsoucnu a bytí. Jestliže Pán Ježíš Kristus je Otcem, je pak očividné, že mít vztah k jakémukoliv jinému Otci či bohu pod

jakýmkoliv jiným jménem, v jakékoli jiné formě či kondici je vztahem s nikým. Ale to také značí krást pravé rodičovství Tomu, kdo je vaším skutečným Rodičem a přisoudit je někomu či něčemu, co jím není. V takovém případě se jedinec stává duchovním zlodějem a lupičem. Toto je, co Pán Ježíš Kristus mínil slovy v Evangeliu dle Jana 10:1:

„Zajisté, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince branou, ale přelézá jinou cestou, ten je zloděj a lupič.“

A ve verši 7 téže kapitoly:

„Zajisté pravím vám, já jsem branou ovčím.“

Takže neexistuje jiný vchod do stavu Nejniternějšího než skrze tu bránu - Lidské Božství a Božské lidství - skrze Pána Ježíše Krista. Z tohoto důvodu se vám pak radí, chcete-li putovat po cestě života úspěšně, s pocitem naplnění a radosti kdykoliv a ať jste kdekoliv, abyste přijali tuto Novou přirozenost Pána Ježíše Krista do svého srdce, požádali Jej/Ji, aby byl vaší cestou, vaší pravdou i vaším životem. Budete-li tak činit, pak se budete víc a víc přibližovat k Jeho/Její Absolutní podstatě, která se nazývá v citovaném textu - Otec.

„Ten/ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této krátké kapitole.“